

Balconul

Ina M.

N-am crezut că un balcon poate fi atât de viu
Și că poate mângâia tâmpile cu păr argintiu...
Fumul de țigară, ochii ce privesc afară
Ascund gândurile multe care-ncet coboară
Amintirile din cerul ce mereu a ascultat
Povestiri fără cuvinte din scrumul scuturat!

Dialoguri ne-auzite s-au purtat zi de zi
Între om și Dumnezeu, încercând a trezi
Gânduri cu înțelepciune și-a lăsa în trecut
Zbuciumul din sufletul care-o viață a durut!
Balconul este locul unde omul solitar
Cunoaște împăcarea cu destinul, divin dar!

Atâta armonie între balcon și omul
Care-a trecut prin nopți fără a cunoaște somnul
Te face-a înțelege că sunt locuri anume
Unde îți afli pacea în trecerea prin lume!